Bakay Kornél

KOMMUNIZMUS: AZ EMBERI GONOSZSÁG FELÜLMÚLHATATLAN TOBZÓDÁSÁNAK ESZMÉJE ÉS GYAKORLATA

Gondolatok a kommunizmus áldozatainak emléknapján

Ezerkilencszáztizennyolc decemberében Rosa Luxemburg azt írta: „Az emberiség legmagasabb rendű eszméi nevében ellenségeinkkel szemben ez a jelszó: nyomd ki a szemét, térdelj a mellkasára!" Négy évvel később V. I. Lenin a következő parancsot adta: „A reakciós papságnak és a reakciós burzsoáziának minél több képviselőjét sikerül kivégezni, annál jobb!" Miklós cár és családja vadállati lemészárlására is Lenin adta ki az utasítást.* 1917 és 1921 között Ukrajnában és Fehéroroszországban kétszázezer embert gyilkoltak meg. 1932–33-ban J. V. Sztálin utasítására hatmillió embert éheztettek halálra Ukrajnában és Oroszországban. Ugyanebben az időben a hírhedt GULagon, a BelBaltLagon sok százezer parasztot kínoztak halálra, együttesen több mint tizenötmillió földművest kényszerítettek arra, hogy ne lehessen többé magáról gondoskodni képes gazdálkodó.

A kommunizmusnak nevezett eszmerendszernek semmi köze sem volt a *communa* = közösség szó tartalmához, amint semmi köze sincs a szocializmushoz sem. A kommunisták elvetemült akarnokok, akik a hatalom érdekében minden eszközt megengedhetőnek tartottak, embermilliók kiirtását is ide értve. A kutatók több mint százharmincmillióra becsülik a kommunizmus áldozatainak számát az egész világon. Súlyosan téved azonban, aki pusztán a barbár vérengzéseket rója fel megbocsáthatatlan bűnükként. Ezt régen is, ma is számos más hatalom megtette, megteszi, ha érdekei megkívánják. Durva hamisítás kizárólag a német nemzetiszocializmusra mutogatni, és kisajátítani a zsidók szenvedéseit. 1945 után az amerikai, angol és francia győztesek ötmillió német katonát tartottak fogva, felrúgva a genfi egyezmény minden rendelkezését. A nyugati haláltáborok semmivel sem voltak „finomabbak", mint a keletiek. Nyugaton egymillió hadifogoly halt éhen vagy lett járványok áldozata. A tizennyolcmillió német menekült közül hatmillióan nem élték túl a borzalmas szenvedéseket. Ám amíg a Morgan-Rockefeller támogatta aljas Morgenthau-terv (USA) Németország elpusztítását tűzte ki célul, a kommunizmus eszelős diktátorai kezdettől fogva magát az embert kívánták, bármi áron, „átformálni". „A hírhedt *lélekölőket* egyáltalán

* A mészárlás közreműködője volt Nagy Imre, „mártír miniszterelnök". *(A szerk.)*

nem Hitler találta fel a második világháború idején, hanem a szovjet NKVD 1937-ben" (A. I. Szolzsenyicin).

A kommunisták elképesztő cinizmussal rendeztek emberirtásokat, hogy felszámolják az értelmiséget, hogy elpusztítsák a parasztságot, hogy kiirtsák a papságot és az arisztokráciát. Megtették, amit egyetlen más diktatúra sem követett el: felszámolták a *magántulajdont*, amely addig szent és sérthetetlen volt. Az embereket kizavarták házaikból, elvették a földjeiket, az üzemeiket, a vagyonukat. Elkobozták a rádiókat, a telefonokat, a járműveket. Megfosztották őket szellemi kincseiktől, eltiltották hivatásuktól. Gyilkoltak, kitelepítettek, internáltak, bebörtönöztek. Megbélyegeztek és kivetettek mindenkit maguk közül, aki más volt.

Magyarországon mindez 1919-ben kezdődött egy jól meghatározható népcsoport terrorjával. Kun (Kohn) Béláék csak vadászterületnek tekintették az országot, amint Rákosi (Roth) és társai is. Megteltek a hortobágyi kényszermunkatáborok (tizenkettő volt – tízezer kitelepítettel!), üzemelt a recski haláltábor.

„E nemzedéknek nincsen kegyelem.
…
Teste darabokra vágattassék,
Szegeztessék az idő kapujára."

Reményik Sándor: *Mohács után* (1926)

Nekünk külön keresztünk volt, hogy magyarok vagyunk, akiket nem szeret Európa, nem kedvel a világ. A 18. század óta folyik a dehungarizáció, a magyarirtás, tombol a magyargyűlölet, hogy ne legyünk itt, Európa közepén. Ellenünk uszították a románokat, a cseheket, a szlovákokat, a szerbeket, a horvátokat, az ukránokat, az osztrákokat. 1944 őszén egy román prefektus kijelentette: „Azonnali és teljes leszámolást akarok a magyarokkal, most vagy soha! Ne legyen nyugta egyetlen román szívnek sem, míg teljesen meg nem tisztítjuk ezt a földet ettől a népségtől!" Az internacionalista kommunisták nyomban hazafiakká váltak, ha a németeket vagy a magyarokat kellett pusztítani.

De a kommunisták legszörnyűbb bűne, hogy hetven év alatt ki tudtak forgatni bennünket ősi hagyományainkból, el tudták feledtetni velünk hitünket, rá tudtak bennünket szedni arra, hogy szeressük őket, kivált azt a népcsoportot, amelyik a bolsevizmus legfőbb támasza volt, s ma is a „világtörténelem tengelyének" számít, hogy legyen „kedves apánk" a tömeggyilkos Kádár (Csermanek) János, higgyük el, hogy a lenini–sztálini–kádári rendszer sokkal jobb volt a hitlerinél, feledjük, hogy mindenünket elvették, s javainkat soha ne is követeljük vissza.

Van-e remény, ha manapság is milliós tömeg áll a szocialista álarcban páváskodó kommunista cinkosok mögött? A valós múlt elfeledése borzalmas dolog. Az árulók, a besúgók, a hóhérok gaztetteinek kihullása emlékezetünkből, több mint tragédia. Annak hangoztatása pedig, hogy a kommunizmus nem nyilvánvalóan és eredendően gonosz, hanem csak „hibák" csúsztak be, durva történethamisítás, amely nehezen győzhető le, hiszen a Nyugat kezdettől elképesztő „megértéssel" és megbocsájtó elnézéssel vette védelmébe az emberiség legocsmányabb kommunista rendszereit.

„(…) a kommunisták legszörnyűbb bűne, hogy hetven év alatt ki tudtak forgatni bennünket ősi hagyományainkból, el tudták feledtetni velünk hitünket (…)."